«He tingut opcions per anar-me'n però millor que a Girona és difícil que hi estigui enlloc»

És un dels homes més buscats des de la consecució de l'ascens · Ahir va atendre en exclusiva el Diari de Girona, en una entrevista en què, entre d'altres revelacions, afirma que vol ser el tècnic de l'estrena a l'elit.

«He tingut opcions per anar-me'n però millor que a Girona és difícil que hi estigui enlloc»

Aquell Girona amb un peu i mig a Segona B que va agafar el març de 2014 és, tres anys i tres mesos després, un nou equip de Primera Divisió. Pablo Machín, un sorià de 42 anys que mai havia treballat lluny de casa, ha fet arrels a la ciutat i ha aconseguit l'èxit més apoteòsic de la història del club. Machín insisteix que vol complir l'any que li queda de contracte i dona alguns detalls de quin futbol vol aplicar el curs vinent a la màxima categoria. L'entrenador continua veient útil el seu famós sistema dels tres centrals i els dos carrilers, però afirma que buscaran futbolistes versàtils i admet que hi haurà baixes a la plantilla.

L'ascens a Primera ha sigut una cosa molt gran. Fetes les celebracions, i amb el pas dels dies, els ha passat l'eufòria?

Per mi encara no s'ha acabat la festa. L'èxit és tan gran que es mereix que se segueixi celebrant. Nosaltres no podrem fer-ho gaire temps perquè el futbol no dona treva i ja haurem de començar a preparar coses de l'any que ve. Però animo els futbolistes i els aficionats que se sentin aquest èxit com a seu que ho segueixin gaudint tot l'estiu. I que després vinguin cada diumenge a Montilivi a veure futbol de Primera. Fa temps demanava a l'afició que no només se'ns afegissin al final de la temporada, quan els èxits estan a tocar, i que es fessin partícips del projecte des del bon començament. L'any que ve a Primera han de tenir clar que no ho tindrem gens fàcil, això és obvi per molt eufòrics que estiguessin alguns jugadors dilluns al balcó de l'Ajuntament. Però segur que lluitarem amb un bon projecte, amb garanties, per salvar-nos.

Parla en primera persona de la propera temporada, però per què encara ningú confirma al 100% que vostè serà el tècnic?

En això del futbol mai se sap què pot passar. Però el més lògic és pensar que Pablo Machín seguirà la temporada que ve. Primer perquè tinc contracte en vigor. He tingut possibilitats de sortir, han existit temptacions importants, però millor de com estic aquí a Girona és difícil que ho estigui enlloc. Soc conscient que quan es

guanya tot és més fàcil. Ara a Primera serem cua de lleó, i allà és on es notarà si és veritat tot això que ara penso. Per part meva tinc clar que el club vol que segueixi. Quique també ha parlat amb mi i m'ha manifestat això. El més normal és que sigui l'entrenador.

Li agradaria ratificar aquest escenari amb una ampliació de contracte?

El club, almenys jo ho sento així, sempre m'ha reconegut els mèrits que tinc i jo ho he valorat. He tingut ofertes d'equips amb més pedigrí que el Girona, i de Primera Divisió. I, de fet, avui mateix encara les puc tenir. És just sentir-me partícip del que he fet a Segona, i m'agradaria fer-ho ara també a Primera. El club m'ha manifestat que parlarem del que s'hagi de parlar. Com que tenim una confiança total i molt bon feeling tampoc ens cal rubricar les coses ja, ja, ja. El que volem és que totes dues parts estiguin convençudes del que s'ha de fer.

El seu famós sistema de tres centrals i dos carrilers és aplicable a Primera Divisió?

A Primera, si es fan les coses bé, es pot jugar de moltes maneres. L'important no és tant el sistema, sinó els conceptes que et fan jugar d'una manera o d'una altra. Això és el que haurem de potenciar perquè a Primera hi ha més qualitat i rapidesa. Hi ha equips que estan jugant també amb aquest sistema, no seré jo qui digui que han copiat el sistema de Machín, que ja fa anys que està inventat. Sí que l'hem fet evolucionar. La meva intenció és seguir usant aquest sistema, és la nostra senya d'identitat, però ni molt menys em tanco a d'altres variants. Ho tindrem present a l'hora de fer la plantilla. Ens caldran jugadors versàtils que es puguin adaptar a una línia de quatre. Un carriler es pot adaptar a extrem o lateral, però un central té més difícil fer de lateral.

Aquest ascens l'ha gaudit o l'ha patit?

L'he supergaudit. Qualsevol amb dos dits de front sap que el que ha fet el Girona és increïble. Hem estat tota la temporada en llocs de play-off i durant molts mesos hem defensat la segona posició, agafant una distància considerable sobre els rivals. Hem jugat magníficament bé. Més enllà del resultat, diria que l'aficionat de Montilivi no ha marxat enfadat en cap partit. Som l'equip més golejador sense tenir cap futbolista entre els més realitzadors... Hem fet tantíssimes coses bé que una cosa així només es pot gaudir.

Algú va dir aquest final de Lliga era com una dolça agonia... Per què l'equip ha patit tant?

Jo aposto molt pels joves i crec en la fam dels jugadors. M'agrada veure a Primera Juncà i Lejeune, o que Mata i

Becerra decidissin marxar a un altre lloc per anar evolucionant, perquè pensaven que això els aniria bé. Els joves donen energia, coses que els veterans no et donen. Nosaltres fem avorrir el rival, els collem molt, i això provoca un desgast. Pot ser que, tenint tot això, al final ens hagi faltat una mica de veterania, de saber estar. Per unes causes o per unes altres hi ha hagut moltes lesions, segurament provocades també per la tensió i la pressió del final de temporada.

Com s'explica que a Tarragona l'equip canviés tant a la segona part i acabés desaprofitant el 0-1?

El seu primer gol ens va fer veure un escenari que, fins aquell moment, ningú podia imaginar. De fet, havia començat la segona part i havíem fallat el 0-2. Amb l'1-1 ens va entrar algun dubte. I nosaltres no som gent amb experiència en aquesta mena de partits, no tenim futbolistes que hagin viscut grans experiències a Primera o a Segona. Tot ens va venir a sobre, ajudat perquè físicament tampoc som l'equip que érem al principi. Les baixes es noten molt, tampoc cal personalitzar-les. I després, quan un rival que no té res a perdre va a la desesperada cap endavant, i et fa el 2-1, ho tens ja molt complicat.

La gent valora el mèrit del Girona d'haver estat tres anys seguits lluitant per pujar?

És dificil de veure-ho des d'aquí. Això és més fàcil quan t'ho mires des de fora, quan veus com els està costant a equips com el Saragossa mantenir la categoria. Nosaltres, la permanència, pràcticament la teníem assegurada a l'inici de la segona volta! El Mallorca, amb tota la història que té, ha baixat a Segona B. Hi ha equips amb molta més història, massa social i pressupost que el Girona que no han trobat la manera de fer allò que hem fet nosaltres aquests tres anys. Això vol dir que alguna cosa fem bé. No crec que hi hagi gaires clubs que puguin dir, com el Girona, que han estat tres anys seguits lluitant per pujar a Primera fins al darrer partit.

Tot i les promeses dels jugadors des del balcó de l'Ajuntament, està clar que l'any que ve el Girona no lluitarà per jugar la Lliga de Campions...

Quan estem eufòrics tots diem coses que, més tard, podem pensar que «Déu n'hi do». No crec que ningú dels que eren dilluns a la plaça del Vi o a la Copa pensin que això de jugar la Champions o allò de «Messi vigila», sigui cap realitat. Ara, és veritat que si en algun esport es poden donar aquesta mena de coses és en el futbol, a un partit. Estic convençut que donarem guerra a tots els rivals, fins i tot als millors del món, sobretot a Montilivi. I no ho dic de cara a la galeria, ho dic perquè vinc d'un equip semblant al Girona que va guanyar el Barça i el Madrid, i allò es recordarà sempre.

Les experiències dels últims equips que han pujat són dispars. L'Alabès, l'Eibar i el Leganés s'han salvat, però

l'Osasuna ha tingut un any difícil. És un risc poder ser un Osasuna?

Cada club i cada circumstància és diferent. L'Osasuna ho va fer el millor que va saber. Estalviar va renyit amb tenir més possibilitats de salvar la categoria. No vull dir que s'hagi de malgastar ni portar futbolistes pel seu nom o pel seu glamur. Però per competir en una lliga tan exigent com és la Primera Divisió, cal intentar disposar dels millors. I aquests, gratis, segur que no venen. Estic convençut que sabrem gestionar molt bé tots els recursos que tindrem. Confio en el Quique (Cárcel) perquè així ho ha demostrat aquestes temporades.

Haver de fer canvis a la plantilla per afrontar el salt a Primera és l'aspecte més dolorós?

Sí, això és la llei del futbol. Ara hem de pensar, encara, a celebrar allò que s'ha aconseguit, a donar les gràcies mil cops a aquests jugadors que han rematat la feina. Però també a tots els que han passat per aquí aquests darrers anys. La primera pedra ja es va posar en aquella celebració del no-ascens (2013, després de caure contra l'Almeria). La clau per arribar fins aquí també la tenen els jugadors que van salvar la categoria el 2014. Ara li tocarà a en Quique, en consens amb mi, perquè sempre ho hem fet així i no negaré la meva part de responsabilitat, decidir qui ens pot ajudar més a Primera. Aquí, però, tots en sortirem beneficiats. Els jugadors han viscut una experiència única. I haver pujat a Primera segur que ho posa més fàcil per trobar un bon equip.

Entrenar a Primera és un somni fet realitat?

Sí... quan fa temps em preguntaven en les entrevistes quin era el meu repte, el primer que responia era entrenar l'equip de la meva terra. M'he anat posant fites que, tot i difícils, pogués assolir. Després em vaig proposar demostrar fora del meu entorn que era un entrenador vàlid i ensenyar com veig el futbol, i al Girona ho he pogut fer. Si em sento orgullós d'alguna cosa és de com juga el meu equip. Sí que em marcava també el repte d'entrenar a Primera, i ara vull poder-me asseure a les banquetes de tots els camps de la categoria, que voldria dir que he acabat la temporada i això, de manera col·lateral, segurament voldria dir que el Girona s'ha salvat.

Li provoquen vertigen els noms dels altres tècnics que seran rivals seus a Primera?

Sí, sens dubte. I encara fa més vertigen veure el nom dels molts companys que es quedaran sense banqueta. Ara hi ha molts entrenadors, ja no hi ha tantes dificultats a l'hora de treure's la llicència. Amb això no vull treure mèrits a ningú, només destacar que abans era més complicat, et demanaven més requisits i hi entrava menys gent. El futbol d'elit és dels futbolistes, i quan se'ls acaba el temps es converteixen en entrenadors, directors esportius o representants. I és més fàcil entrar en aquest cercle havent sigut exjugador, que no pas un pelao amb moltes hores en camps de sorra, que ha hagut d'anar pujant a poc a poc.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/06/08/he-tingut-opcions-men-millor/850612.html?utm_source=rss